

fel eller Bøder, stemmer det med Forordningen 1840, men er dog forsaavidt strengere, som Fængselsstraffen er stillet i Spidsen, og denne derhos kan gaae til 6 Gange 5 Dages Vand og Brød, medens Forordningen 1840 indskrænker den til 8 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Det maa imidlertid vistnok erkjendes, at Brugs-tyveriet i Strafbarhed kan komme det egentlige Tyveri meget nær, og Udvalget finder derfor ikke Anledning til at stille Endringsforslag. Derimod turde det være rigtigt i Lighed med Forordningen 1840 § 40 udtrykkelig i Begrebsbestemmelsen at udtale, at den Skyldige ikke har villet tilegne sig eller stille Eieren ved den Gjenstand, hvis Brug han tilegner sig, da de i Paragraphen brugte Ord ikke bestemt ubeluffe Eiendomsstyveri. (Endring Nr. 111.)

Man straffer Udkastet som Tyveri og stemmer heri ganske med Forordningen 1840. Begrebet er derimod, som saaledes vil fremgaae af Udvalgets Bemærkninger til Capitlet om Nøveri, blevet noget indskrænket.

Ogsaa med Hensyn til Hæleri har Lovudkastet betydelig formildet de nugældende Straffe, naar den Skyldige ikke har gjort Bane eller Næringsvei af at tilforhandle sig eller paa lignende Maade at modtage stjaalne Køster. Medens den laveste Grad af Straf efter Forordningen af 11te April 1840 er 5 Dages Vand og Brød, er efter Udkastets § 234 den lige Straf i 2 Dage, og medens Forordningen af 1840 allerede læder Straf af Forbedringshuusarbejde indtræde ved 3die Gang begaaet Brøde og det i 2 Aar, der for 4de og 5te Gang vøges til mindst 4 og 8 Aar, og for 6te Gang endog stiger til Arbejde paa Livstid, kjender Udkastet ikke højere Straf for almindeligt Hæleri end Strafarbejde indtil 6 Aar, og bevarer igjennem hele Strafferækken Fængsel paa Vand og Brød (for 4de Gang og oftere begaaet Hæleri) som laveste Grad. Ogsaa her tør imidlertid Lovudkastets Mildhed vistnok svare til Livets Krav. Paa den anden Side har Udkastet forhøiet den laveste Grad af Straf for den, der gjør Næringsvei eller Bane af at hæle. Straffen er nemlig for denne Forbrydelse i Forordningen af 1840,

sat lige med Tyvstraf, og saaledes 1ste Gang til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød indtil 4 Aars Strafarbejde, medens den efter Udkastets § 235 er mindst 4 Gange 5 Dages Vand og Brød. Forbrydelsens Farlighed giver vistnok god Hemmel til denne større Strengthed, der iøvrigt noget opveies derved, at Udkastet for Gjentagelse ikke bestemmer højere Straf end Strafarbejde indtil 8 Aar, hvor ofte Brøden endog maatte være begaaet. Naar Straffens Maximum for 1ste Gang begaaet Brøde er sat til Forbedringshuusarbejde, foreslaaer Udvalget dette forandret til Strafarbejde i Almindelighed. Det antager derhos, at der ikke er Grund til at indskrænke Anvendelsen af Gjentagelsesstraffen til det Tilfælde, at Brøden „oftere“ begaaes, men at Straffeforhøielsen bør kunne finde Sted allerede ved 2den Gang begaaet Forbrydelse, og stiller derfor Forslag i disse Retninger. (Endring Nr. 112.)

Lovudkastets § 238 har i det Væsentlige optaget den nugældende Rets Bestemmelse om, at den, der paa rebelig Maade er kommen i Besiddelse af stjaalne Køster, men, naar disse senere efterlyses, lægger Dølgemaal paa dem, ledet dertil af gieblikkelig Forlegenhed eller Frygt, kun straffes med Bøder eller simpelt Fængsel, og efter Omstændighederne endog kan fritages for al Straf, jfr. Forordningen af 11te April 1840 § 23; derimod har det med god Føie forkastet Placaten af 24de Septbr. 1841 om Straf for den, der har udviist Mislighed eller Uforsigtighed ved Erhvervelsen af stjaalne Køster, en Bestemmelse, der steds vistnok kun har tjent som Nødhjælp imod Personer, hvem man paa Grund af Engstelig- hed for at anvende Subditebeviset ikke turde dømsælde for Tyveri eller Hæleri.

Fem og tyvende Capitel.

Om Nøveri.

Lovudkastet betragter enhver Tilegnelse af fremmed Eiendom, der stæer ved personlig Vold